

Samle og nye Tider.
Samfundsstifter
— af —
J. J. Kratzensti.

(Forts. fra forr. No.)

Underretningen om Forlovelsen brede med Lynets Hart over hele Byen og nu naturligvis Anledning til en Mængd af andelsfulde Vittigheder, saa Fru Demborski — for hvem offentlige Mening alt — blev aldeles fortvivlet og vilde ved Forbindelsen.

Emlie erklærede imidlertid fort og st, at hun vilde gifte sig med Plama, da, hvad der vilde, og hun noterede ganske rolig, hvorledes han skulle pleje Huset, hvilke Ekspedier og saa han skulle bestille, og saa vide.

Tomlo var netop paa den Tid — man mente, det var Plamas Ære — Fyrst i Ledsgager paa en Udenlandsrejse og tog Underretning om, at Plama var den hans Svoger, med stor Ligegyld.

Bielken fandt Sted med stor Pragt i altig Kors Kirken.

Emlie lignede en af Canovas Stør og var saa sjon, at der maahte Plamas Heroisme eller Nederdrægtskab til for at række hende Haanden paa Alteret. Han lignede en gammel satte.

Efter Bielken hørte Brudeparret, ledigt af Moderen, hvis Farverrelse var uendig af Hensyn til Høft, og som den Dag behandlede Emlie med alt Omheds til det prægtfuldt indrettede Hus i Forstaden, hvor et parteret Bal indviede den ny Era i Eglies Liv.

Hun fasted sig med Liv og Lyst i Forsternes Arme omgivet af en Skare armagere, som med stormende Bisalbade den ny Sol.

Man talte ikke om andet end Emilie's frigjelige Skønhed og om den Pragt og Smag, som man mødte ved hvert sted i hendes Hus.

Fra v. Plama erklærede, at hun tog ud over Torsdag, og at hun i Sammen vilde give et Bal hver Maand, hvilket Plama, i al Fald i Begyndelsen, ikke fandt noget at indvende mod.

VII.

Et roligt Liv.

En strækkelig Modstætning til det begyndte Liv, Familien Demborski forte i bydstaden, dannede den ensomme Beboeren, som Familiens Hoved, den en gang saa ansætte, praktiske Mand, var kommet til en lille næsten fattigt Hus i bygningen, som det Miniatukogs hæd, der alt, hvad Hr. Demborski havde beholdt tilbage.

Han levede indehullet i sig selv, undsat Selbstab, modtog Venner og Bekende, som af Medblidenhed eller Deltaffle trængte sig ind til ham, med bitter Frost og kom altid tilbage til, at helle Livet var en barnagtig Farce, og at det alle være højst latterligt at bryde sig noget om det.

Enhver Spændkraft var lømmed i ham, men interesserede ham, han var ude af stand til alt.

Hans eneste Holdepunkt i Livet, Erbervet, havde sluttet ham saa grusomt, at landt han intet i eller om sig, som kunde holde ham oppe, som kunde give dem uden jordiske Goder noget Verdi for ham.

Forladt af dem, hvem Kjærlighed og Bligt stulde knytte til ham, oversørte han imidlertid, som han nærede til dem, paa alle Menneskebuden.

Alt var ham ligegyldigt.

Sin Kones Breve lod han for det mest ligge uaabnet, Vorrenes løb han af til flygtigt igennem, uden nogensinde behøvere et enestefor dem.

Kofer og Bagter, som han regelmæssigt modtog, lod han ligge uret.

I denne Tilstand træf ham Emilie's Far, i hvilket han for en Tid var omkommet til hans Beskyttelse til hendes Agtskab med Hr. Felician Plama, som et bestillag og rystede ham op af hans særstædt.

Han streg, rasede, rev sig i Haarene, ville ikke rejse til Warschau, uden at bemærke, at han i hvert Tilselde vilde komme for sent.

Denim Plama nu havde vist sig for ham, var han sikret ikke kommet levende af hans Hænder.

Denne høftige Rystelse havde imidlertid gavnligt på ham, hans Ligegyldighed ved Pladsen for en stiller.

Han følte pludselig Trang til at dele sin Sorg med nogen, for derved at lette sin Byde.

Han vilde besøge sine Søsterbørn, og ønsker ikke mere...." (Sluttet.)

da hans saa Heste var ude for Plogen, besluttede han sig til at tilbagelægge Vejen til Prostesa til Fods, sagende en vis Tilfredsstillelse i sin egen Ødmugelse.

Bewegelsen gjorde forvirret hans Legeme og hans Sind godt og næsten munten stande han, støttende sig til sin Stok, udenfor Prostesa, hvor han mødte Ritmesteren, der ved Synet af ham udbrød:

"Alle gode Aander, lover Gud Herren! Hvad er der stet? De, Pan Demborski, og til Fods?"

"Hvad skalde der være stet," spredte han rolig, "ikke andet, end at jeg ingen Heste havde, og saa gik jeg til Fods."

Paa Ritmesterens Raab kom Anna løbende ud af Spiseflammeret med et Forklæde for, Michas kom fra Laden, og begge vare de ude af sig selv ved af Glæde ved Synet af den aventurede, kjærmomme Gjæst.

"Onkel! Kjære Onkel!"

"Man skalde tro, at Jalle havde set mig i et helt Aarbundbrede?"

"Men det kalder jeg ogsaa for en Gjæst!" ræbte Ritmesteren.

De satte ham paa Hæderspladsen og sørgede med den mest ørende Omheds for hans Bekvemmelighed.

Hele Huset kom i Oprør for ester en saadan Anstrængelse at berede ham den mest mulige Komfort og lave de mest vel-smagende Retter til ham.

Thelsjedten dampede, Bordet blev hurtig dækket, det bedste Bærelse i Huset blev indrettet til Sovesærelse for ham.

Denne Kjærlighed gjorde et dybt Indtryk paa den gamle, han tentte paa sine egne Børn, og hans hjerte blødte.

Allerede tidlig om Morgenen forlod han sit Sovelkammer, for at opsigte Ensomheden, som han havde faaet saa far.

As gammel Dame faldt han derved paa at misføre Driften af Prostesa med spontene Blikke.

Der manglede ganske vist de ny Reform, og patriarkaliske Forhold traadte ham ved hvert Stridt imøde, men den overalt herskende Harmoni og Orden, om end efter gammel Skil, overrasket ham ikke.

Man modtænkte glade Ansigtet, villsige, flittige Folk, overalt sporedes man Hærens Hånd og en velgjørende Hjerteligebhant saam med maabeholden Sparjommeleghed, der bød rigelig Erstatning for den moderne Stoles Fabrikantstalter, som manglede.

"Det ligner jo en Vereldsprit," sagde Demborski ved sig selv, "Bygninger ere ogsaa ret nette, Sæden ser godt ud..."

Derimod lo han hjertelig ved Synet af de gammeldags Plove og Harver, som i Sammenligning med de nymodens agronomiske Redskaber saa noget løsrigt ud.

Michas var allerede til Hest ude paa Marken og passiærede med Arbejderne, som glade hilste paa deres unge Hære.

Da han fulgte paa Onken, steg han strax af.

"Du driver selv Gaarden?" spurgte Demborski.

"En Mejeringaar er ikke saa vanskelig at drive."

"I beholder altsaa virkelig Prostesa tilbage en saadan Bagatel lønner ikke Umagen."

"Vi elte Prostesa, hjælpe Onken, og hvad man elter, forekommer en aldrig som en Bagatel. I Begyndelsen kneb det nok lidt for at os at opgive de sjonne Godter.... Men saa.... Vi betalte Gjælben, solte os fri, indstørkede vores Hornsønsheder, og nu have vi det saa godt, at vi hyggeligt i var af Stilling, i denne hellige Ø, iblandt Mennesker, der ere os saa hjerteligt hengivne.... vi mangler intet.... vi have saaagret lidt til overs."

"Haha!" lo Demborski. "Hvor meget have I saa i rent Overstub, efter at Statte er trukne fra?"

"Forrige Aar havde vi henimod ti tusinde polske Gylde, og vi kunde anlægge et Par Tusinde i Obligationer som en Rødstilling."

"Og I ere lykkelige?" spurgte den gamle ham. "Du med din Kunstersjæl tænker ikke paa Berømmelse, paa Udmærkelse?"

"Her fatter ikke Næring for Land og Sjø; vor Sjønne, maleristiske Land, vorer Naturmennesker med deres øgige naturlige Poesi byde mere end tilstrækkeligt Stof for Kunstmaler Staben. Efter forsædlig Berømmelse higer jeg ikke Rigdomme betragter jeg kun som et af Hæder anbefaet Hædelommis, og da vælger han store Forpligtelser!.... Hvad mit Kalb fravært af mig, ubretter jeg i Stihed, tilstættes Citronsaft. Risvand tillaves paa lignende Maade, kun med den Forskjel, at man bruger dobbelt saa meget kogende Vand.

Farmen og Husholdningen.

SVINET SUNDHED. Et af de vigtigste Spørgsmål for Farmerne er, hvorledes han bedst skal sikre sin Svinebesættning Sundhed og Trivel. Opmaaelsen af dette kræver rigtignok nogen Ulejlighed og Omhu, men det skal nok lønne sig godt. Saa snart et Svin er sygt nu til Dags, mener man, det er Koler. Mange Gange er dette en Fejtagelse, og de anvendte Midler har blot den Virkning at fremskynde Dyrets Død. Følgende Methode er med Held blevet brugt af mange og deres Svin har holdt sig friske og sund.

Oprør i Svinegaarden en 8 x 10 Fod stor Indhegning af Bredder, daek den over med Bredder, saa Regn og Sne holdes ude. Anbring en Portion fint Stenkul (af den billige Slags) samt en Del almædligt i en Hob paa Gulvet, — en hal Bushel Salt til fem Bushel Kul er et passeude Forhold — og bland Massen godt sammen. Svinene vil stadtage tage noget til sig af denne Ret. Hold et vaagent Øje med Svineflokken, og dersom de begynder at hoste eller vise Mangel paa Ædelyst og gaar og haenger for sig selv, maa saadanne ufortvøret fjernes til et Sted, hvorfra de ikke kan have det mindste Samkvem med de sunde. Under disse Forhold er det en god Plan at stille an nok en Sti lig den først beskrevne. Svinene flyttes da fra den ene Gaard til den anden; dette gjøres for at forhindre, at Dyrene bestandig lejre sammen.

Giv de syge Svin varmt, let Æde, ikke noget andet opfordre os til at vogte ikke blot over vore Hænder, men ogsaa over vore Tanker. Vi er jo alle formandede til at huske paa, at Gud ser i Løndom, og at han kjender alle vores Tanker. Og ofte har vel dette om den hellige, som ser os, den alvidende, for hvis Øjne alle Ting er blottede og uspændte, — ofte har vel Bevidst heden herom faaet os til at skamme os over det, vi tænkte paa. Men mere end alle Formaninger vil det dog maaske frugte at faa Oplysning om den Lov, der gjælder paa dette Omraade. Overvej da, at enhver uren Tanke paavirker din Hjænde og trækker ligesom et Spor efter sig igennem din Organisme den første Gang, du tænker den, — maaske kun en lille fin og snart udsvinet Streg, men dog Begyndelsen til en banet Vej. Næste Gang pløjer den straks Furen dybere, og efter Haanden bliver det til en hel Rende. Det er ligesom naar Vand bryder over en Damning. Først kommer blot nogle Draaber over, men de baner Vej for flere efterfølgende, og omisider kan den Vandmasse komme, der river Damningen itu. — Husk paa, at en saadan Virkning har Gentagelsen af syndige Tanker og urene Forestillinger, og det ikke tilfældigvis eller muligvis, men i Kraft af en Lov, der er nedlagt i vor Natur.

Det er en sørgelig Lov, kunde man sige, der saaledes binder Menneskene med Reb fast til de Synder, de kommer til at begaa. Men lad os vel erindre, at det er den selv samme Lov om Gjentagelsens Magt, deraabner os Mulighed for at rejse os og gjøre Fremskridt i det gode. (Fortsættes.)

RETTER FOR SYGE. Beaufthe er meget styrkende. Man skjærer 1 Pund magert Oksekjød i smaa Strimler og koger disse 20 Minutter i en Quart Vand. Naar Vædken er blevne kald, sies den.

Chokolade er ofte en velgjørende Drik naer den ikke laves for rig eller "fed". Efter den er kogt bør den staa indtil kald, Fedtstofferne stiger da til Overfladen saa de kan afskummes. Derefter gives Chokoladen et let Opkog og Sukker osv. tilstættes.

En god Feberdrik tillaves ved at haalde kaldt Vand paa Hvedeklid og koge med 1 Pund magert Oksekjød i smaa Strimler og koger disse 20 Minutter i en Quart Vand. Naar Vædken er blevne kald, sies den.

Chokolade er ofte en velgjørende Drik naer den ikke laves for rig eller "fed". Efter den er kogt bør den staa indtil kald, Fedtstofferne stiger da til Overfladen saa de kan afskummes. Derefter gives Chokoladen et let Opkog og Sukker osv. tilstættes.

Rice Jelly laves paa følgende Maade: En toppet Spiseskefuld Ris mel blanded med kaldt Vand og udrores til et Klister. Hæld en lille Pint kogende Vand derpaa og kog indtil klart, og sæt lidt haardt Sukker til.

Rice Jelly laves paa følgende Maade: En toppet Spiseskefuld Ris mel blanded med kaldt Vand og udrores til et Klister. Hæld en lille Pint kogende Vand derpaa og kog indtil klart, og sæt lidt haardt Sukker til.

Rice Jelly laves paa følgende Maade: En toppet Spiseskefuld Ris mel blanded med kaldt Vand og udrores til et Klister. Hæld en lille Pint kogende Vand derpaa og kog indtil klart, og sæt lidt haardt Sukker til.

Rice Jelly laves paa følgende Maade: En toppet Spiseskefuld Ris mel blanded med kaldt Vand og udrores til et Klister. Hæld en lille Pint kogende Vand derpaa og kog indtil klart, og sæt lidt haardt Sukker til.

UNGDOMMENS LÆSNING.

TALER TIL UNGDOMMEN. (Af Morten Pontoppidan, — her efter "Tidens Strøm").

(Fortsat.)

Demed er sagt, at det har sig saaledes med at synde, at man giver sig i Slaveri med det samme. Man staar ikke frit bagetter, saaledes som en fri Arbejder, der har udført noget for en Arbejdsgiver. Han kan næste Dag tage sit Tøj og gaa, hvor hen har vil, og Mesteren kan ikke sige: du arbejdede for mig igaar, og nu har du derfor at komme igjen i Dag! Men Synden er en Herre, man ikke saadant staar fri over for, naar man først en Gang har tjent ham. Han siger netop: Værgod, kom igjen! og man maa gjøre Oprør, dersom man skal komme af Tjenesten. Straks ved den første Synd er man til en vis Grad blevne træbundet, og har man begaet en Gang lettere at synde, d. v. s., vanskligere at staa imod.

Det er Loven om Gentagelsen, der her virker. Det bliver for hvier Gang lettere at synde fordi forinden er gjort et stykke.

BANK-AFFELINGE.

St. Paul Nationalbank.

— Efterfolger til —

Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: \$200,000. — Udbetalt Kapital: \$50,000.

Udøver almindelig Banksforretning. Beksler udstedes paa alle Europa's ledende Byer, Dampfslib-Billetter tilførs, til og fra alle europæiske Banks. Pengen ublaunes paa gunstige Villaaer. Vi gjør Udaaninger i gode Farme en Specialitet.

Geo. E. Lean,

President.

A. E. Cady,

Vicepr.

C. C. Hanson,

Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Banksforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Beksler udstedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampfslibbilletter til og fra Europa selges.

Notary Public tilstede i Banken.

E. C. Schlytern, Præs.

Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG

— Dannebrog, Nebraska —

Udøver almindelig Banksforretning.

Særlig Opmarksomhed stønkes Ind